

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1MCdo/11/2013
Identifikačné číslo spisu: 1509200269
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:1509200269.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Cisárovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Jozefa Kolcuna, v právnej veci žalobcu JUDr. Petra Stana, advokáta so sídlom v Bratislave, Nám. 1. mája 16, proti žalovanému F. T., bývajúcemu v W., zastúpenému JUDr. J. Kotlíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 6, o zaplatenie 705,64 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 16C 34/2009, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 20. januára 2011 č. k. 16C 34/2009-132 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2012 sp. zn. 11Co 48/2011, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v lehote 3 dní náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní vo výške 69,32 € na účet JUDr. Jana Kotlíka, advokáta so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 6, vedený v J. W., Y., pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (súd prvého stupňa) rozsudkom z 20. januára 2011 č. k. 16C 34/2009-132 konanie v časti o zaplatenie istiny 356,84 € zastavil, žalobu vo zvyšku zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 705,64 € s príslušenstvom, ktorá mala predstavovať jeho odmenu za právne služby poskytnuté žalovanému, vypočítanú podľa tarifnej sadzby v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Keďže žalobca v priebehu konania zoberal žalobu čo do sumy 356,84 € späť, súd v tejto časti konanie zastavil (§ 96 ods. 1 O.s.p.). Podľa súdu prvého stupňa v konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom ako advokátom a žalovaným ako jeho klientom bola uzavretá zmluva o právnej pomoci, pričom však nedošlo k dohode o určení odmeny advokáta. V tejto spojitosti poukázal na ustanovenie § 1 ods. 2 vyhlášky, v zmysle ktorého ak nedôjde k takejto dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia § 9 až 14 tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Výkonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca ako právny zástupca žalovaného podal v jeho mene na tamojší súd žalobu

o poskytnutie zľavy z ceny diela, ktorá mala byť stanovená znaleckým posudkom. Z uvedeného súdu vyplynulo, že v čase udelenia plnomocenstva žalovaným žalobcovi nebolo zrejmé, čo je predmetom, resp. aká je hodnota predmetu sporu, a preto bolo nutné pri výpočte tarifnej odmeny vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky, pričom základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby predstavovala 1/13 výpočtového základu (1 260 Sk). V zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky vznikol žalobcovi taktiež nárok na náhradu výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu, t. j. 164 Sk za každý úkon právnej služby. Ďalej zohľadnil, že žalobca v predmetnom konaní zastupoval ako advokát hromadne viacero klientov, preto bolo potrebné v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky základnú sadzbu tarifnej odmeny znížiť o 20 %. Z úkonov poskytnutých žalobcom žalovanému považoval súd za účelné len dva, a to prípravu a prevzatie právneho zastúpenia a prípravu a podanie žaloby, za ktoré mu patrila odmena v celkovej výške 77,80 €. Mal za to, že odmena za doplnenie žaloby z 25. septembra 2006 žalobcovi neprináležala, nakoľko ako advokát mal žalobu podať kvalifikovane, zdôrazňujúc, že je v rozpore s dobrými mravmi ako aj advokátskou etikou, aby advokát účtoval klientovi odmenu za úkony, ktorými opravoval svoje vadné podanie. Vzhľadom na to, že žalovaný uvedenú sumu po podaní žaloby žalobcovi zaplatil a žalobca do sumy, ktorú bral späť pred začatím pojednávania, započítal aj túto sumu, súd žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolania žalobcu aj žalovaného rozsudkom zo 16. októbra 2012 sp. zn. 11Co 48/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd považoval rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej za vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil aj s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Na zdôraznenie jeho správnosti doplnil, že pri v konaní nesporne zistenej okolnosti o tom, že medzi účastníkmi nedošlo k dohode o odmene, vznikla žalovanému povinnosť platiť tarifnú odmenu za úkony právnej služby, nie však z výšky zľavy z ceny diela (ktorá v čase udelenia plnej moci ani nebola riadne špecifikovaná), ale v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že doplnenie žaloby z 25. septembra 2006 nebolo účelne vynaloženým prostriedkom právnej pomoci. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca bol povinný podať žalobu so všetkými jej zákonnými náležitosťami a nemôže sa dovolávať nedostatku súčinnosti žalovaného, pretože podstatou ním poskytovanej právnej pomoci bolo práve právne posúdenie nároku žalovaného, teda aj v akej výške má žalobu uplatniť. Navyše, tvrdenie žalobcu o nedostatku súčinnosti zo strany žalovaného nemalo podľa odvolacieho súdu ani oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania odvolací súd skonštatoval vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, nakoľko žalovaný v odvolacom konaní preukázal, že v súlade s § 151 ods. 1 O.s.p. predložil súdu prvého stupňa v lehote 3 dní od vyhlásenia rozhodnutia vyčíslenie trov právneho zastúpenia. Odvolací súd preto s poukazom na právo účastníkov na tzv. dvojinštančný proces rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel podnetu žalobcu a mimoriadnym dovolaním napadol rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 20. januára 2011 č. k. 16C 34/2009-132 v jeho zamietajúcej časti v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2012 sp. zn. 11Co 48/2011 vo výroku, ktorým bol napadnutý rozsudok v tejto časti potvrdený. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedené rozhodnutia v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pretože oba nižšie sudy pri určení tarifnej hodnoty vychádzali § 11 ods. 1 vyhlášky, ktoré je však možné použiť iba v takom prípade, ak predmetom konania je vec alebo peňažné plnenie neoceniteľné alebo oceniteľné len s nepomernými ťažkosťami. V danom prípade však predmetom žaloby bola zľava z ceny diela, čo je nesporne plnenie peňažne oceniteľné a aj keď nebola zľava z ceny diela presne číselne vyjadrená v žalobe, hodnota práva bola vyjadriteľná v peniazoch. Sudy mali preto vo veci aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky. Výklad uvedeného ustanovenia vo veci konajúcimi súdmi považoval za reštriktívny a taktiež nekorešpondujúci s ustanovením § 11 ods. 1 vyhlášky. Zdôrazňoval, že úmyslom zákonodarcu nebolo, aby hodnota predmetu sporu bola presne vyčíslená v čase začatia poskytovania právnej služby, ale určenie časového momentu, ku ktorému sa výška peňažného plnenia,

cena veci alebo práva bude určovať. Zároveň poukázal aj na rozhodnutia iných krajských súdov založených na rovnakom skutkovom základe vo vzťahu k iným žalovaným - pôvodným klientom žalobcu v konaní o uplatnenie zľavy z ceny diela, ktoré posúdili uplatnený nárok žalobcu opačne, teda vychádzajúc pri určení tarifnej hodnoty z ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky. S ohľadom na túto odlišnú rozhodovaciu činnosť iných odvolacích súdov v totožných veciach považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu s argumentáciou generálneho prokurátora Slovenskej republiky stotožnil. Žalovaný navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdov, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Existenciu týchto väd generálny prokurátor nenamietal a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Výskyt takejto vady nebol v mimoriadnom dovolaní namietaný a dovolací súd ju ani nezistil.

Generálny prokurátor ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutie odvolacieho a prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne v nesprávnej aplikácii ustanovení vyhlášky, čím je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom („zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až § 14).

Z ustanovenia § 2 ods. 1 vyhlášky vyplýva, že pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

Základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci alebo práva podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak (§ 9 ods. 1 vyhlášky).

Z § 10 ods. 1 vyhlášky vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, určuje sa základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby stanovený výpočtom v závislosti od tarifnej odmeny tak, ako je to presne stanovené v tomto ustanovení.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky (v znení účinnom do 30. júna 2013) platí, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky (v znení účinnom do 31. mája 2009) vyplýva, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ju možno zistiť len s neprimeranými ťažkosťami.

V prejednávanej veci sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia odmeny za právnu pomoc, ktorú mu poskytol v (inom) občianskom súdnom konaní. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca v mene žalovaného podal žalobu a jej dve doplnenia na Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 21Cb 176/2006 a vykonaním týchto úkonov poskytol žalovanému právnu pomoc advokáta. Rovnako spornou medzi účastníkmi konania nebola ani skutočnosť, že medzi nimi nikdy nedošlo k dohode o spôsobe ani výške zmluvnej odmeny advokáta za poskytnuté právne služby. Keďže v posudzovanom prípade nebola odmena žalobcu za poskytnutie právnych služieb v intenciách § 1 ods. 2 vyhlášky dohodnutá, prichádzala do úvahy mimozmluvná (tarifná) odmena advokáta, ktorá sa riadi ustanoveniami § 9 až § 14 vyhlášky. Spornou medzi účastníkmi konania tak zostala otázka, či sa v danom prípade bude na odmenu advokáta aplikovať ustanovenie § 10 ods. 1 vyhlášky, t.j. v závislosti od výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, alebo je aplikácia uvedeného ustanovenia vylúčená, pretože nie je možné vyjadriť hodnotu práva, ktorého sa právne služby týkali, a preto sa odmena advokáta určí podľa zásad ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky ako 1/13 výpočtového základu.

Na správne zodpovedanie tejto otázky je potrebné posúdiť, čo bolo predmetom právnej služby poskytnutej žalobcom ako advokátom. Žalovaný si v konaní na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 21Cb 176/2006 uplatnil nárok na zľavu z kúpnej ceny diela v zmysle § 560 Obchodného zákonníka, t.j. išlo o nárok zo zodpovednosti za vady v dôsledku porušenia záväzkovej povinnosti zhotoviteľa diela. Uvedené právo žalovaného má charakter peňažného plnenia, to znamená, že jeho hodnotu možno vyčíslť v peňažnom vyjadrení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky pre určenie tarifnej hodnoty práva, ktorého sa právna služba dotýka, je rozhodujúci okamih začatia poskytovania právnej služby a to nielen pokiaľ ide o určenie jej samotnej hodnoty, ale taktiež pokiaľ ide o určenie okamihu, kedy je advokát povinný mať predstavu o predmete právnej služby, najmä pokiaľ ide o taký prípad ako je výška peňažnej zľavy. Uvedené pravidlo tak bráni právnej neistote na strane klienta ako aj na strane advokáta, ktorá by mohla nastať následne po začatí poskytovania právnej služby pri zmene hodnoty predmetu poskytovania právnej služby (napríklad z dôvodu zmeny trhovej hodnoty veci, zániku veci a pod.).

Pokiaľ by súd aplikoval na danú vec skutočne reštriktívny výklad ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky ako to tvrdí generálny prokurátor, tak pri posúdení konkrétneho znenia žalobného petitu, by musel konštatovať, že požadovaný nárok nie je oceníteľný v peniazoch (povinnosť poskytnúť zľavu z ceny

diela). Preto nemožno úvahu generálneho prokurátora v tomto smere považovať za správnu, čomu nasvedčuje aj novela č. 304/2009 Z.z. zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii účinná od 1. septembra 2009, ktorou bol doplnený nový odsek § 18 ods. 4 (advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí).

Úmyslom zákonodarcu v tomto smere bolo zabezpečiť väčšiu ochranu klienta ako spotrebiteľa, aby sa tak odmena za poskytovanie právnej služby stala viac predvídateľnou. Je preto na ťarchu advokáta, aby ešte pred začatím poskytovania právnej služby oznámil potenciálnemu klientovi hodnotu svojich služieb najmä pokiaľ bolo jeho skutočným úmyslom žiadať za svoje právne služby odmenu v závislosti od výšky peňažného plnenia od počiatku ich poskytovania (v bežnej praxi nejde o štandardný postup) a s ohľadom na tak vysoké sumy ako v tomto prípade, aby tak klient ako spotrebiteľ mal možnosť slobodne a hlavne dostatočne informovane rozhodnúť sa, či jeho služby využije alebo nie. Treba tiež poukázať na to, že v posudzovanom prípade nemožno hovoriť ani o nemožnosti či neprimeraných ťažkostiach pri určení výšky požadovanej zľavy na strane advokáta (napríklad aj formou znaleckého posudku, ktorý si klient mohol obstarat' ešte pred začatím konania). Samotný žalobca, ako osoba práva znalá, si musel byť vedomý, že žalobný petit tak, ako ho formuloval, nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti. Z uvedeného je zrejmé, že tak ako žalobca ani žalovaný v čase začatia poskytovania právnej služby nemali predstavu o hodnote poskytovanej právnej služby, i keď išlo o plnenie vyjadriteľné v peniazoch, pričom k jeho skutočnému vyčísleniu reálne nedošlo v čase trvania právneho zastúpenia. Tento záver vyplýva jednak z formulácie žalobného petitu (povinnosť poskytnutia zľavy z ceny diela stanovenej znaleckým posudkom) a taktiež z e-mailu žalobcu (č. 1. 35 spisu), zaslaného žalovanému spolu s návrhom Zmluvy o poskytnutí právnych služieb, ktorý tiež dokazuje skutočný úmysel žalobcu požadovať za poskytnuté služby odmenu nie z výšky žalovaného peňažného plnenia, ale z neurčitého základu tarifnej sadzby. Samotný žalobca tu vychádzal z vyúčtovania svojich doterajších právnych služieb podľa ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky. Pokiaľ teda nebola hodnota predmetu sporu a tým i hodnota právnej služby určená už pri začatí súdneho konania respektíve v dobe začatia poskytovania právnej služby tak, ako to má na mysli ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky, je možné dospieť len k jedinému logickému záveru, a to, že hodnotu predmetu poskytovania právnej služby nie je možné vyjadriť v peniazoch a preto bolo potrebné odmenu vypočítať podľa tarifnej sadzby ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky. Iný záver by mal za následok neakceptovateľnú neistotu klienta ohľadom výšky odmeny advokáta za vykonané úkony právnej služby až do doby konečného rozhodnutia súdu. Navyše by táto výška odmeny mohla byť ovplyvňovaná zo strany advokáta, ktorý má nepochybne osobný záujem na výsledku sporu z dôvodu, že poskytuje právne služby za odmenu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na nález IV. ÚS 1/02 z 26. septembra 2002 (publikovaný pod č. 85/2002), v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňovanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, a nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Výklad a používanie procesných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o námietku generálneho prokurátora, že odvolací súd sa nevysporiadal s predchádzajúcim výkladom práva uskutočneným inými krajskými súdmi v obdobných veciach, dovolací súd poznamenáva, že súdy Slovenskej republiky sú viazané iným rozhodnutím súdu iba v prípadoch vyplývajúcich z ustanovenia § 135 ods. 1 O.s.p. a § 226, § 243d ods. 1 O.s.p., pričom o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že iné krajské súdy v obdobných prípadoch zaujali opačný právny názor ako mimoriadny dovolateľ.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu spĺňa aj požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s

námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalobcu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). V danom prípade ho podal žalobca. Žalovaný požiadal o priznanie náhrady trov tohto konania a požadovanú náhradu aj vyčíslil. Najvyšší súd Slovenskej republiky žalovanému priznal náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní za dva úkony právnej služby advokáta, ktoré mu boli poskytnuté vypracovaním vyjadrenia k mimoriadneho dovolaniu zo 14. októbra 2013 a ďalšieho vyjadrenia k podaniu žalobcu z 13. marca 2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky). Základnú sadzbu tarifnej odmeny pri obidvoch úkonoch dovolací súd určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 26,56 €. Odmena advokáta tak predstavuje sumu 53,12 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 16,20 € (7,81 + 8,39) znamená trovy konania spolu vo výške 69,32 €. Zvýšenie odmeny a uvedenej náhrady o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) dovolací súd žalovanému nepriznal, nakoľko jeho právny zástupca neosvedčil, že je platiteľom tejto dane.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.